

Mijn Buurman Hans Coumans...

Op een goeie dag in Mei 1981 belt er een mevrouw met twee kinderen bij mij aan de deur. "Wij zijn de nieuwe burenen, dit is Serge en dit is Jarosch en ik ben Christine.

Ik wist wel dat er onderhandelingen waren met een koper voor de Harmoniezaal, maar het verraste me toch dat de Zaal nu definitief als onze muziektempel had afgedaan.

De echtgenoot van Christine bleek een kunstschilder te zijn uit Valkenburg, Er werd flink verbouwd in de zaal, een grote ruimte met een podium en een drankbuffet leek mij nou niet een ideale plek om met een gezin zo maar in te trekken.

Na enkele maanden was het dan zo ver en werd er 'ingetrokken' .

Dit was eigenlijk ook voor de eerste keer dat ik Hans zag en de gelegenheid kreeg om met hem kennis te maken. Het was meestal Christine die tijdens de verbouw van de Zaal aanwezig was en zaken regelde.

De enige echte contacten die ik met Hans had waren mijn schilderlessen die ik van hem in zijn atelier kreeg en de momenten dat hij zich afzonderde in zijn tuin welke grenst aan mijn tuin en waar hij dan in zijn eentje op een houtvuurtje frikadellen zat te bakken. "Ze heeft me weer eens buiten gezet". Dan schoof ik wel eens bij hem aan en ontdekte in hem een maatschappij kritische man die steeds in opstand was tegen de gevestigde orde en het heersende gevestigde systeem.

Ook in zijn atelier was waar te nemen dat hij in zijn schilderijen en composities veel bezig was met het aan de kaak stellen van vormen van onrecht.

Gezichten van mensen duiken in zijn politiek getinte protesttaferelen op, waarin hij op meesterlijke wijze portretteert en er geen twijfel er over liet bestaan wie hij op de korrel neemt. Een van die overigens regelmatig moest ontgelden was minister van Acht, de toenmalige minister president, met achter op zijn fiets een kruisraket.

Ook op het katholieke geloof had hij de nodige kritiek en duiken er vaak kerkelijke figuren op die hij op niet mis te verstane wijze in zijn compositie neerzet.

Ook pastoor Kallen, toen nog gekleed in een lange pij, die vanwege de eerste Communie van een van de kinderen bij hem over de vloer kwam was niet zijn vriend.

"Cor, de duivel is binnen", riep hij me toe, staand op de trappen van de Zaal, toen ik in mijn auto wilde stappen.

Vaak trof ik Hans aan in Valkenburg langs de Geul. Het was een van zijn geliefde plekken om te schilderen.

Omdat hij geen rijbewijs had, was hij, wat betreft vervoer afhankelijk van Christine, zij bracht hem en vaak belde ze mij op mijn werk in Schimmert op met de vraag of ik Hans wilde ophalen in Valkenburg.

Dan trof ik hem aan ergens langs de Geul met zijn schilder attributen en zijn onafscheidelijke fles bier. Afhankelijk van de hoeveelheid alcohol maakte hij dan de opmerking : "Wie heeft je gestuurd, Christine zeker, ik ga toch niet mee, ik zie wel hoe ik thuis kom".

Als schilder was Hans een fenomeen met een eigen stijl en kleur als het gaat om landschappen en portretten. Zijn impressionistische manier van schilderen heeft altijd veel indruk op mij gemaakt. Het portret dat hij ooit van mijn vader schilderde koester ik.

De typische karaktertrekken van mijn vader zijn in het schilderij voor mij zo duidelijk waarneembaar dat ik mij vaak afvraag hoe het mogelijk is dat Hans zo diep in mijn vaders wezen is kunnen doordringen.

Ondanks het feit dat Hans vaak zijn penseel gebruikte als wapen tegen allerlei vormen van onrecht werd hem toch gevraagd een staatsportret te maken naar aanleiding van de inauguratie van Koningin Beatrix. Hij bedankte echter voor de eer.

Hij die immers altijd in opstand kwam tegen de gevestigde orde en het heersende politieke systeem. De eeuwige activist, hij wil zich zelf niet verloochenen en ziet af van eeuwige roem.

Op een dag klopt een hevig geëmotioneerde Christine op onze keukendeur: "Hans is dood, hij is verongelukt, wat moet ik nu beginnen".

Helaas, een noodlottig verkeersongeval met een auto waarin hij altijd al doodsbang was.

Cor Geilen